

DIORTHOTICA
IN
VARIOS SCRIPTORES VETERES.
PARTICULA PRIMA.

QUA
PROFESSIONEM ANTIQUARUM LITTERARUM ORDINARIAM
IN UNIVERSITATE FRIDERICIA WILHELMIA RHENANA
AUSPICATURUS
AD AUDIENDAM ORATIONEM PUBLICAM
QUAM D. VII. MARTII II. XII. HABEBIT
EIVSDEM UNIVERSITATIS PROCERES, PROFESSORES, DOCTORES,
CIVES ET QUICUNQUE HIS LITTERIS CUPIUNT
INVITAT
LUDOVICUS SCHOPEN P. D.

B O N N A E
TYPIS CAROLI GEORGII
MDCCCXLVI.

LIBRI PRIMI

CAPUT I.

Non ita pridem Homeri qui fertur Hymnum in Mercurium publice interpretabar: in quo negotio ut honestissimorum iuvenum studia, qui operam mihi navabant, quantum in me esset, iuvarem, emendandi hic illic opportunitate usus sum, cum etiam praestantium criticorum cura, in sanandis tot tantisque carminis illius ulceribus occupata, non pauca reliquisset, quae correctione indigere viderentur. Cuius generis libet nonnulla in ipso criticae nostrae velitationis initio proponere, si forte idonei harum rerum existimatores ea calculo suo comprobent, nec indigna habeant, quae e scholae umbra in lucem publicam prodire iusserim. Ac primum quidem de mendo mihi suspectus est locus, qui haud procul initio legitur. Ibi Mercurius, aversas per dolum boves Pierias domum agens, cum seni vinitori obviam venisset, cuius indicio ne fraus patefieret, timebat, ita eum alloquitur, v. 90.

ὦ γέρον, ὅς τε φντὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμονς,
ἢ πολυνοινήσεις, εἴτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσιν.
καὶ τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας,
καὶ σιγᾶν, ὅτε μὴ τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.

Ante v. 92. nonnulla excidisse manifestum est. Quod cum pridem a viris doctis observatum esset, idem vitium etiam sequenti versu latere, mirum

est nemini dum suboluisse. Ut enim vulgo scriptum est, senex a Mercurio rem tacere iubetur, nisi suo ipsius id fiat detrimento. Quasi vero poeta eum Mercurio induisset animum, ut ex alterius incommodo suum parare commodum vereretur, ac non furtum, quo modo cunque posset, celatum cuperet. Eam difficultatem sensisse arbitror, qui *ὅτε μὴ* pro corrupto haberent. Verumtamen, quod eius in locum substituere visum est, ὡς *μὴ* aut *ἵνα μὴ*, nimium recedit a vetere scriptura. Equidem inter *ὅτε* et *μὴ* aliquot vocum lacunam esse conicio, hac fere, qua aegre nunc careas, sententia: "si quando de bobus interrogatus fueris, num quem eas abigentem conspexeris." Suspicio autem, voci, quae proxime post *ὅτε* olim legebatur, fuisse aliquam cum *μὴ τι* in altero versu similitudinem: ita cum oculi oscitanter describentis librarii in errorem, ut assolet, incidissent, factum esse, ut duo versus in unum coalescerent. Geminum depravationis exemplum, ex eodem fonte derivatum, attulit Hermannus ad Hymn. in Cerer. v. 236. Nescio, an illud quoque addere debeam, in postremis verbis, quibus Mercurius nunc quidem apposite senem, ne quid temere prodat, deterret, non esse, cur quisquam novissimi editoris exemplo de integritate lectionis dubitet; siquidem nihil obstat, quominus *καταβλάπτῃ* ad senem referatur sensu passivo. Paulo post, ubi poeta a Mercurio boves, nullo prohibente, in stabulum perductas, earumque de grege duas mactatas narravit, sic pergit, v. 134.

ἀλλὰ τὰ μὲν κατέσκηκεν ἐς αὐλῖον ὑψιμέλαζρον,
δημὸν καὶ κρέα πολλά· μετήορα δ' αἰψ' ἀνάειρεν,
σῆμα νέης φωρῆς· ἔπει δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας,
οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα πυρὸς κατιδάμνατ' αὐτμῇ.

Verba μετήορα δ' αἰψ' ἀνάειρεν, in quibus construendis priores editores, quod sciam, omnes miro consensu hallucinati sunt, primus Hermannus, meliore inventa distinctione, quo referri oporteret, edocuit. Eiusdem sagacitati etiam φωρῆς debetur, cum φωνῆς prava sit codicum lectio. Sed

vereor tamen, ne quid vitiosi etiamnum in hac versus parte resideat, quod ipsi Hermanno, cum sensum exponeret, fraudi fuisse videatur. Nam quod adipem carnemque bubulam a Mercurio in loculis antri ideo reposta esse opinatur, "ut essent monimentum puerilis furti": id nescio an alii verum iudicent; mihi quidem non videtur. Quippe nulla, ut hoc unum attingam, causa in promptu est, cur Mercurii interesse putemus, ut facinoris sui memoriam conservet. Immo, quod callidi fures facere solent, ut indicium omne, quo maleficii convinci possint, amoliri studeant, idem veteratorem deum spectasse arbitror, cum de bobus, quas mactaverat, et ossa concremaret ipsosque cineres dispargeret, et quae esui forent, domum suam asportata, alte in loculis abderet. Quae si recte statuere videor, simul et illud concedatur necesse est, vocabulum *λέης*, qua Hermannus sumsit significatione, non amplius congruere. Nec vero idem, meo quidem iudicio, minus iners, ne dicam importunum est, etiamsi alio eoque usitatior sensu intelligatur. Ne plura. Puto, totius sententiae vim ac veritatem plenissime emersuram esse, una littera mutata, hoc modo:

μετήορα δ' αἰψ' ἀνάειρεν,

σῆμα δ' ἑῆς φαρῆς·

ut sensus sit: "sublime autem sustulit ea, utpote quae signa essent furti a se commissi". Sed hoc leviusculum est. Multo graviori librariorum iniuriae verba obnoxia sunt, quibus Maia, Mercurii mater, fraudis haud ignara, graviter in filiolum iavehitur, v. 155.

Τίπτε σὺ ποικιλομήτα; πόθεν τόδε νυκτός ἐν ᾠρῇ

ἔρχῃ, ἀναιδείην ἐπιμείνε; νῦν σε μάλ' οἶω

ἢ τάχ' ἀμήχανα δισμὰ περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα

Λητοίδεω ὑπὸ χερσὶ δι' ἐκ προθύροιο περιΐσειν,

ἢ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκυα φηλητεύσειν.

ἔρρε τάλαν μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν

θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Tres qui medii leguntur versus cum Aug. Matthiae vitio laborare animadvertisset, v. 157. ἢ τάχ' et paulo infra λαβόντα reponi iussit, sententiamque, quam sibi reperisse visus est, latine ita reddidit: "nunc sane puto, te gravia vincula circa latera habentem, mox manibus Latonii abreptum per vestibulum transiturum esse potius, quam in convallibus clandestina furta commissurum". In quibus id primum miror, quid in mentem venerit viro optimo, ut verba Λητοῖδ. ἐπὶ χερσὶ coniungenda cum περιήσειν putaret. Ita certe nudum relinquitur, quod praecedit participium, nec a quo Mercurius vinctum iri dicatur, apparet. Adde, quod illud δεσμὰ — ἔχοντα multo commodius, nec sine exemplorum auctoritate, in eum sensum accipere licet, ut addita praepositio ἐπὶ nihil habeat offensionis. In sequentibus idem, scilicet ut deesset, quo particula ἢ referretur, μάλλον intellexit, oblitus, credo, istiusmodi ellipsin a veteribus quidem scriptoribus multum dissimili loquendi genere terminari. Denique nec ἢ τάχ' quominus legatur, sermonis ratio non obstat, et coniectura λαβόντα, non inepta illa quidem, sensum si respicis, parum tamen ad integram versus sanitatem prodest, cum, ea recepta, antecedens pronomen σε male abundet. Hermannus quidem vulgatam lectionem retinuit, nisi quod σε ante λαβόντα accentu insignivit. Sensum esse putat: "Apollini, quum te arripuerit, in mediis ulnis haerens aliquid auferes". Nolle Vir Summus, dum praeter morem explicare corrupta quam emendare mallet, acquiescendum sibi in errore veteris Latini interpretis putasset, ἀγρία ita reddentis, ac si ἀγκάλας legeretur. Quo sensu nusquam vox ista reperitur. Reliquorum editorum commenta persequi nihil opus est. Id modo admonere non ab re fuerit, ex iterata particula ἢ vulgo aut nullam sententiam effici, aut eam, quae non modo dicendi consuetudini, sed ne ipsius quidem poetae consilio ullo pacto conveniat. Quod enim a Maia dici fingunt, "Mercurium gravem furti poenam daturum esse, nisi quid Apollini, quum arreptus ab eo esset, surriperet": id perquam inepte dici senties,

ubi matrem illud agere reputaveris, ut a fraude iterum molienda filium gravissima obiurgatione deterreat. Omnino dubium mihi non est, quin locus insignem maculam traxerit; quam ego sic tollendam arbitror:

νῦν σε μάλ' οἶω

ἔστατ', ἀμήχανα δεισμὰ περὶ πλευροῖσιν ἔχοντα

Λητοῖδew ἐπὶ χερσὶ, δὲ' ἐκ προξυροιο περῆσαι

καὶ κελάδοντα μεταξὺ κατ' ἄγκυα φηλητεῦσαι.

Pro vulgato ἢ τάχ' cod. Mosc. habet δέεσαχ'. Unde facile mihi persuasi reponendam esse communandi formulam, qualis apud Homerum legitur: Il. I, 232. νῦν ἔστατα λωβήσαιο. Od. XXII, 22. τῷ κε τάχ' οὔτος ἀνὴρ νῦν ἔστατα τοξάσσαιο. Mox scripturae compendium effecerat, ut ἢ in locum part. καὶ invaderet: qua quidem confusione nihil in libris antiquitatis scriptis frequentius est. Vid. Bastius ad Greg. Cor. p. 815. Iam vero κελάδοντα, quam apte de vallibus resonantibus dicatur, nemo, ut spero, non videbit. Easdem poeta simillimo vocabulo supra ornavit, v. 95. καὶ αἰλῶνας κελადινοὺς — διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς. Ac ne cui forte μεταξὺ, quod sequitur, dubitationis aliquid iniciat: Hermanni interpretationem ita sequendam puto, ut de mediis intelligam convallibus. Quippe arcte μεταξὺ κατ' ἄγκυα cohaeret, quemadmodum ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης et id genus alia a poetis dicuntur. Unum praeterea locum conabor corrigere; reliquos alias, cum videbitur. Ubi ergo Apollo ita minitans Mercurium alloquitur, v. 256.

ρίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡρώεντα,

ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδὲ σε μήτηρ

ἐς φάος, οὐδὲ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ἐπὶ γαίῃ

ἐρρήσεις, ὀλήρουσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

ibi verissime Matthiae pro ἡγεμονεύων coniecit ἡπεροπεύων, ut Apollo cum irrisione Mercurium in inferis, quo eum a se deiectum iri minatur, non

apud superos, dolos fallaciasque struere iubeat. Addit deinde: "ὀλίγοι ἄνδρες, homines parvi, exiles, sunt animae mortuorum, et cum acumine dictum est, quatenus Mercurius est ὀλίγος". Eiusdemmodi somnia Boissonadius attulit. In quibus exagitandis non abutar otio. Nimirum ὀλίγοισιν nihili est. Idque viderunt etiam alii; sed verum qui invenerit, novi neminem. Repone:

ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ

ἐρρήσεις, φθιμένοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡπεροπύων.

Ita immutata nonnihil scriptura vetere, cum sana ac iusta designatio mortuorum oritur, tum minantis etiam irrisio vim nanciscitur suam. Atque hoc ipsum φθιμένοισιν abiit apud Orph. Argon. 175. in vitium simile, a Piersono Verisim. p. 108. correctum.

C A P U T II.

Quantum referat eorum, qui veterum libris sive explicandis sive emendandis operam navant, scriptores idem tradentes inter se conferre, praesertim si alter alterum imitando expresserit, et saepe alias et nuper animadverti, cum Annae Comnenae editionem parabam. In principio enim Alexiadis, ubi Alexii patris, cum nondum imperium adeptus esset, res gestas exponit, Nicephori Bryennii, mariti quondam sui, de iisdem rebus narrationem modo ad verbum transcripsit, modo, si qua ipsius consilio minus conducere viderentur, reddidit brevius, interdum etiam amplificando ornandoque ad totius operis sui formam refinxit. Cuius

imitationis vestigia cum inter legendum persequeretur, haud semel contigit, ut in iis, quae apud Annam depravata reperissem, nec codicum, quibus usus sum, ope corrigere liceret, unus Nicephorus, si non offerret verum, at certe inveniendi viam aperiret. Nunc locos aliquot proponam, unde vicissim Annam laboranti marito opem subinde salutarem praestare discas. Eorum unus est in oratione Alexii ad Amasenos, Lib. II. p. 88, S. ed. Meinek. ἐπεὶ οὖν ἔχει καιρὸς ἀπαλλάττων ἡμᾶς τῆς ἐκ τοῦτου κακώσεως, δέον ἐστὶν ἡμᾶς μὴ προέσθαι τοῦτον. — εἰ μὴ γὰρ πόρρω βασιλείας ἦν, ἢ καιρὸν ἀναμονῆς ἀπῆτει ὁ βάρβαρος, ἔσπεισα ἂν ἐκεῖθεν κομισθῆναι τὰ τῆς τιμῆς. Ibi legi oportet καιρὸς ἀπαλλάττειν, ut est apud Annam, Lib. I. p. 18, 11. ed. meae. Alterum ne graecum quidem. Nec dubito, quin verba καιρὸν ἀναμονῆς ἀπῆτει vitium traxerint. Non enim barbari erat, utpote cui Alexius pecuniam deberet, prorogationem petere, sed dare. Fallor, aut Nicephorus scripsit καιρὸν ἀναμονῆς ἀνίει. Sensus ita Anna reddidit: καὶ καιρὸν ἀναμονῆς ἐδίδου ὁ βάρβαρος. Eiusdem generis apud Nicephorum locus est Lib. IV. p. 135, 5. Quo loco cum Alexium, expeditione adversus Bryennium maiorem suscepta, narrasset prope Halmyrum, Thraciae fluvium, cum exercitu consedissee, addit: ἐκεῖσε τοίνυν στρατοπεδεύσας οὔτε τάφρον ὥρυξεν οὔτε ἐπῆξυτο χάρακα· ἐβούλετο γὰρ αὐτοῦ μὴ πολεμίων ἐφοδῶν ἐφοδὸν καὶ τὴν νίκην βλέπειν, εἰ οἷόν τε. In his postremis verissime Possinus legendum censet τὴν νίκην κλέπτειν, eamque coniecturam plane confirmat, quod de eodem Alexii consilio apud Annam legitur p. 26, 14. κλωπιτεύον τὴν νίκην ἐβούλετο. Ceterum dolendum est, ad emaculanda ea, quae proxime antecedunt, nihil ex Annae collatione profici. Nec vero Possinus quidquam attulit, quo ista fierent saniora. Nam quod Meinek. eum probabiliter ait correxisse ἐβούλετο γὰρ αὐτοῦ μὴ πολεμίων μένειν ἐφοδὸν, ἀλλὰ τὴν νίκην κλέπτειν: in eo, vereor, ne virum praestantissimum strategematis ratio fugerit, quam Alexius, ipso Nicephoro teste, iniit. Noluisset enim Alexium, ubi castra-

metatus erat, ibi adventum hostium expectare, vel hoc indicio convincitur, quod, etsi nihil obstat, quominus proficisceretur, tamen in loco permansit. Nec sane aliam ob causam munire castra supersedit, nisi quod cum Bryennianis, et numero et virtute longe superioribus, aperto congredi proelio non ausus, copiis suis omnibus per saltus occultatis, victoria ex insidiis potiturum se confidebat. Ex quo efficitur, ut alio modo corrigi oporteat. Nempe legendum: ἐβούλετο γὰρ αὐτοῦ τὴν τῶν πολεμίων ἐλλοχῆν ἔφοδον καὶ τὴν νίκην κλέπτειν. Hoc certe et narrationi aptius est, et pressius sequitur lectionem codicis. Mox in ipsa proelii descriptione vitiose legitur, p. 139, 12. ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος — καλέσας τὸ πρόσωπον τῷ ἀπρωρημένῳ θωρακίδι τῇ κόρυδι, τῶν ἱπποκόμων ἕνα τοῦ Βρυεννίου καταλαβὼν * * * ἐκείνου τῇ ἀλουργῷ ἐφειστριδί καὶ τοῖς χρυσοῖς φαλάροις κοσμοῦμενον, et quae sequuntur. Quibus in verbis non, quod Meinekio placuisse video, θωρακίῳ, sed θωρακιδίῳ reponendum est; etsi vocabulum lexica nostra, etiam quae optima habentur, ignorant. Legitur apud Annam, haec eadem narrantem, p. 31, 11. καλέπτει μὲν τὸ πρόσωπον τῷ θωρακιδίῳ, ὃ τῆς κόρυθος κύκλῳ ἐξήρτητο. Unde simul apparet, nihil causae esse, cur τῇ κόρυδι a Meinekio in suspicionem adducatur. Quin Anna etiam alibi p. 46, 19., manifesta Nicephori imitatione, scripsit: τὴν ἀπρωρημένην τῇ ἐφειστριδί ῥάβδον ἐφελκέσας. Cuiusmodi solecismus, si Reiskium ad Constant. Vol. II. p. 443. audis, ex Latinorum consuetudine loquendi fluxit. Iam vero lacuna, quae in Nicephori verbis inest, satis commode expletur ex eiusdem Annae narratione, p. 31, 6. ὁρᾷ τῶν ἱπποκόμων ἕνα τοῦ Βρυεννίου ἵππον τινὰ τῶν βασιλικῶν ἐπισυρόμενον. Scribendum puto: καταλαβὼν ἐπισυρόμενον τῶν ἵππων τινὰ ἐκείνου. Aliter expleverat Wilken. Hist. Comn. p. 56., quem ego non sequar. Pergit Nicephorus p. 141, 12. Bryennii cladem sic describere: οὕτω γενομένων τῶν ἀθανάτων τινὲς προεκδραμόντες τοὺς Τούρκους τοῦ Βρυεννίου στρατεύματος γηρόνασι, καὶ τῶν τις ἐκείνων παῖι τοῦτον κατὰ τοῦ στέρ-

νου τῷ δόρατι. ὁ δὲ τοῦ κουλιοῦ τὸ ξίφος ἐλκύσας αὐτό τε δόρυ πάσας διέτλε διχῇ καὶ τὸν βαλόντα κατὰ τῆς κλειδὸς πλήξας τὸν ὄμον ἅμα τῷ ῥάρακι διαμπάξ ἐξέτιμε. Ad sensum aliquid deest in principio. Scribe: τούτων οὕτω γινομένων. Extrivit pronomen similitudo vocis sequentis. Deinde loquendi usus postulat, ut παρεκδραμόντες τοὺς Τοῦρκους legatur; nec aliter narrationis veritatem constare arbitror. Sed haec obiter. Adscripseram enim locum, ut gravius corrupto isti πάσας quomodo medandum esset, indicarem. Possinus quidem pro eo περάσας coniecit, et nuper Lachmannus meus, teste Meinekio, ἐλάσας. Neutrum legentis animum explet. Scripserat Nicephorus: αὐτό τε δόρυ φθάσας διέτλε διχῇ. Cui coniecturae, ut alia omittam, fidem faciunt, quae Anna evidenter hinc expressit, p. 34, 6: ὁ δὲ γοργῶς τοῦ κουλιοῦ τὸ ξίφος ἐλκύσας, μήπω φθάσαντος τοῦ δόρατος κραταιότερον ἔρυσθῆναι, τοῦτό τε ἀπέκοψεν αὐτίκα etc. Bryennio devicto, Alexius contra rebellantem Basilacium proficiscitur et in Macedonia prope fluvium, qui Bardarius vocatur, castra ponit. De fluvio Nicephorus p. 148, 19. ita: χρόνοις δὲ πρότερον βραχύ τι τῆς ἰδίας ἀπονεύσας πορείας ἐτέρωσε ἐτράπετο οὐ πάντι δυνὸν τριῶν σταδίων τῆς προτέρας διόδου ἀπέχουσαν, ὥστε ξυμβῆναι τὴν πρῶν ἐκίνοῦν πάροδον διώρυγα εἶναι αὐτοφνῇ. Unum hic vitium Meinekius sustulit, scribendo δυνὸν ἢ τριῶν. Quod praeterea inesse sensit corrupti et mutili, partim Annae ope, partim coniectura ductus, sic videor restituisse: οὐ πάντι πλεῖον δυνὸν ἢ τριῶν σταδίων τ. πρ. δ. ἀπέχων. Eadem fere locutione utitur Lib. II. p. 64, 20. διὰ τὸ μὴ πάντι πόρρω τοὺς Τοῦρκους στρατοπεδεύειν. Omissum πλεῖον opportune Anna servavit, p. 40, 23. οὐ πλεῖον τῶν δυνὸν ἢ τριῶν σταδίων ἀλλήλων ἀποδυστηχότων: tametsi in eo nonnihil a Nicephoro suo discrepat, quod τὰ δύο de ambobus alveis fluvii intelligi voluit. Illud nihil habet dubitationis, quin ἀπέχουσαν ex scribendi compendio manaverit male expleto. Vid. Schaefer. ad Apoll. Rhod. Tom. II. p. 306. Nonnullis interiectis, ubi insidiae enarrantur noctu ab

Alexio structae, p. 153, 3. haec leguntur: ἡ δὲ φάλαγξ εἴτε ἀγνοοῦσα τὰ δρώμενα (ἐν σκοτει γὰρ συστάσης τῆς μάχης οὐχ οἶδόν τι ἦν ὁρᾶν τὰ γινόμενα ἅπαντα) * * * ὁ δὲ Κομνηνὸς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ συνιστάμενον ἐν τῶν πολεμίων ἐχώρει παίων καὶ καταβάλλων τοὺς εἰς χεῖρας ἰόντας, καὶ αὐτὸς ἐποστρίφων πρὸς τοὺς ἰδίους * * * ὃν τις θρασυμένος etc. Asteriscos interposuit Meinekius, excidisse nonnulla suspicatus. Ego vero existimo, si trium modo litterarum sublata fuerit depravatio, locum continuo sanum et integrum fore. Repone: ἡ δὲ φάλαγξ εἴπετο ἀγνοοῦσα τὰ δρώμενα, prorsus ut locum Anna p. 45, 3. scriptum exhibet. Ne quis tamen ante ὃν τις requirat ἴετο vel aliquid tale, verba πρὸς τοὺς ἰδίους et ipsa ad praecedens ἐχώρει referenda sunt. Hic finem facere huius capituli poteram, nisi ex corruptis Nicephori locis iis, quibus nullum ab Anna remedium suppetit, visum esset pauca quaedam adiciere, ut integritati suae restituerem. Itaque legendum puto Lib. IV. p. 150, 12. εὐδὲς οὖν ἐκέλευε τὸ ἐξόδιον σημεῖναι τὰς σάλπιγγας, καὶ ταῖς περὶ τὴν ἰδίαν παρεμβολὴν εἰς τὸν λύχνον καὶ κηρὸς ἐξάπτειν ἐπέταττεν. Meinekius ἐκέλευτο edidit. Eodem Lib. p. 159, 10. ita scriptum est: ὁ δὲ κατέστειλεν αὐτοὺς, μὴ βουλόμενος τὸ τοιοῦτον ἀναδύσασθαι ἔργον. Merito ἀναδύσασθαι Meinekius offendit. Siquidem Alexius belli gerendi munus suscipere, non detrectare noluit. Procul dubio emendandum est ἀναδύσασθαι. Ita scriptores hac aetate loquuntur, velut Anna VI. p. 283, 7. ἀναδύσασθαι πόλεμον. Restitui idem ex melioribus meis codicibus III. p. 138, 4. V. p. 233, 13. VII. p. 367, 23., cum antea ἀναδύσασθαι legeretur. Non dissimili metaphora Io. Lydus de Mag. I. p. 152, 2. Bekk. τὸν ὀλέθριον τοῖς πράγμασιν ἀναζωσάμενος πόλεμον. Vitiose etiam Lib. II. p. 92, 12. legitur: ἐκτενίσας δὲ καὶ πρὸς τὸν Οὐρσέλιον καὶ τὸ κάλυμμα θρασυμένος τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐπικείμενον. Reponendum ἵνα τενίσας, ut est apud eundem p. 127, 9. πρὸς τὸν ἔκγονον αὐτοῦ Μιχαὴλ τὸν Δοῦκα ἵνα τενίσας. Paene oblitus eram locum addere ex Lib. I. p. 23, 20.